

der herigennem ydes. Jeg vil derfor fremdeles tillade mig at anbefale Ændringsforslaget, som er meget betimeligt og op hæver den Undtagelsestilstand, hvori Hovedstadens Befolkning her er stillet.

Alfred Christensen: Jeg vil tillade mig ligesom den sidste ærede Taler paa det varmeste at anbefale Ændringsforslag Nr. 89, som sætter Hovedstaden i Klasse med det øvrige Land. Der kan komme saa mange Ting, der skille os ad, men jeg synes ikke, at en Sag som Sygepleje skulde være det, der skilte Land og By.

Der er en anden Ting, som jeg ogsaa føler mig fristet til at gøre en Bemærkning om. Finansloven skal jo ikke være nogen Morskabslæsning, og det er den jo ogsaa kun for de færreste, men den kunde nok være affattet i en saadan Form, at den kunde læses af almindelige Danske, ikke blot af gamle Madvigs Elever. Naar vi se paa Ændringsforslag Nr. 29, gøres vi opmærksomme paa, at i Aaret 1656 ønskede dalevende, forlængst hensøvede, højsalige Majestet at lyksaliggøre Præstekaldet i Thorshavn med en lille ussel Jordlod, og den skulde ligge for bestandig hen under Thorshavn Præstekald. Saa udstedte Kongen et Privilegium, og da man ikke den Gang kunde udtrykke sig tydelig paa Dansk, „perpetuerede“ man, ja, ligefrem: man perpetuerede denne Jordlod til den Thorshavn Præst. Det vakte ikke den Gang nogen som helst Opsigt, for det var godt Latin den Gang; Ordet var endogsaa kendt Mand og Mand imellem, da alle baade Videnskabsmænd og Lægmand, der havde lidt mekanisk Snille, endnu stod paa det Dannelsesstrin, hvor man syslede med perpetuum mobile, hvad der er eet og samme Ord, det vil sige: „holde den bestandig gaaende“. Men oprigtig talt, under det nuværende Dynasti og med de nuværende folkelige Ministre, vi have, synes jeg nok, man kunde finde en danskere Maade at udtrykke det paa.

Jeg vil stemme for, at disse 100 Kr., som her ere indvundne ved Salg af den perpetuerede Jordlod, som altsaa har været en ussel Jordlod af en perpetueret Jordlod at være, overgives til Præsten, og at han maa faa Lov til at „frugtbar gøre“ dem efter Kirke- og Undervisningsvæsenets nærmere Bestemmelse. Men det bliver ikke noget stort Udbytte, for kender jeg Kirke- og Undervisningsvæsenets Minister ret, faar Præsten ikke Lov til at spekulere hverken i Hvalfangst eller Fiskeri, men de 100 Kr. blive satte i kongelige Obligationer, saa at

han kan faa højst 3—4 Kr. aarlig af sin Jordlod.

Jeg vil altsaa stemme for Ændringsforslag Nr. 29, men jeg vil sige, at hvis der er flere af den Slags paa Færøerne og andetsteds, vil jeg herefter ikke mere stemme for dem, medmindre de komme frem i en mere anskuelig Form, saa at vi blive fri for at se Ordet „perpetueret“, for det er daarligt Latin, det er hverken Dansk eller Latin, og det danske Sprog er blevet saa rigt udviklet siden den Tid, at vi kunne oversætte og udtrykke den Mening, som ligger deri, nemlig ved: „tillagt for bestandig“.

Justitsministeren (Alberti): Den Hensigt, som det ærede Medlem for Færøerne (Patursson) gjorde til Indenrigsministeren, vil min ærede Kollega uden Tvivl, saa vidt det er muligt, tage Hensyn til. For mit Vedkommende vil jeg naturligvis være overordentlig glad, hvis det kunde vise sig, at Lagtinget maatte være i Stand til at opføre disse Bygninger paa Færøerne, som her er Forslag om, billigere, saaledes at en Del af Pengene spares. Jeg tvivler imidlertid noget derpaa, da allerede det Forslag, som er stillet paa Finansloven, forudsætter ret betydelige Besparelser paa de udarbejdede Planer.

Hvad Spørgsmaalet om Etablering af Sygeplejersker angaar, viser det sig jo, at det ærede Medlem, som særlig talte for Brøndshøjdistriktets Interesser, i Virkeligheden endnu ikke har haft noget at beklage sig over, idet det har vist sig, at Forholdene i Brøndshøj netop have været de samme, som de altid have været her i København, som de vare i 1880—81, da denne Sag kom frem paa Finansloven, og som de have været i de forløbne 25 Aar, at der er et tilstrækkeligt Antal unge og dertil egnede Kvinder, som ere villige og i Stand til uden særlig Udgift at lade sig uddanne som Sygeplejersker. Det er jo ikke Meningen, og det sker heller ikke paa Landet, at man saaledes skal skaffe sig Sygeplejersker hvert Øjeblik og lade en ny uddanne, det vilde blive en meget kostbar Foranstaltning.

Nu siger det ærede Medlem: Ja, men Sygeplejersker maa ikke blot uddannes, de maa ogsaa etableres, det vil sige, en eller anden Genstand, som de paagældende Sygeplejersker mangle, maa anskaffes, for at de kunne være i Stand til at udøve deres Virksomhed. Men i den Henseende staar København heller ikke anderledes end det øvrige Land. Jeg tør gaa ud fra, at i